

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.917 van 20 april 2016
in de zaak A. 218.751/XIV-36.963**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ali Acer
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Frankrijklei 33, bus 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 maart 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 161.923 van 11 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 maart 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoeker geeft niet aan op welke wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van dit beginsel zou hebben geschonden.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. In de uiteenzetting van het enige middel acht verzoeker ook artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd omdat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omwille van slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid en wederrechtelijke vrijheidsberoving, omdat her een risico op onderduiken bestaat aangezien hij geen vaste of gekende verblijfplaats heeft en omdat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “op quasi automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op de voornoemde motivering uit de aanvankelijk bestreden beslissing en stelt hij vast dat daaruit uitdrukkelijk de reden blijkt waarom verzoeker een inreisverbod van drie jaar heeft gekregen en dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Zoals verzoeker terecht laat gelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de redenen daarvoor te dezen wel degelijk uit die motivering blijken. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, is de aanvankelijk bestreden beslissing niet ingegeven omdat “niet voldaan werd aan de terugkeerverplichting” maar wel door het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De kritiek van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag. Derhalve maakt verzoeker geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twintig april tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams